

Holly Webb

Tarmo, pikku sankari

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Viivi Ängeslevä

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Mollylle

Englanninkielinen alkuteos *The Hero Puppy*

Text copyright © Holly Webb, 2024

Illustrations copyright © Sophy Williams, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Little Tiger,
an imprint of Little Tiger Press Limited

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö
Otava 2026

Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52031-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Ensimmäinen luku

”No niin, tässä on Tarmo...”

Millie pidätti hengitystä. Löytöeläinkodin nettisivuilla oli ollut paljon eri ikäisiä ja kokoisia koiria, mutta juuri Tarmo oli heti vetänyt häntä puoleensa. Pentu katsoi joka kuvassa kameraan niin toiveikkaasti. Ihan kuin se etsisi jotain. Millie toivoi tosi, tosi paljon, että Tarmo etsi häntä.

”Etkös sanonutkin tykästyneesi juuri Tarmoon?” löytöeläinkodin työntekijä Janey sanoi ja hymyili samalla, kun talutti hontelokoipisen pennun sisään.

Tarmo kurkisteli ovenkarmin takaa varovaisesti. Millie huomasi, että se tarkasteli heitä. Oli varmasti pelottavaa kävellä vieraita ihmisiä täynnä olevaan huoneeseen, hän ajatteli. Janey oli opastanut, että oli parasta istua rauhassa, kun Tarmo tuotaisiin sisään – etenkin isän, koska hän oli pitkä ja voisi hermostuttaa pentua.

”Muista antaa sen tulla meidän luoksemme”, isä muistutti Millietä, joka nyökkäsi. Hän olisi halunnut mennä silittämään ja halimaan Tarmoa, mutta pysyi hiljaa ja paikallaan.

Janey ohjasi pennun hihnassa lähemmäs ja antoi sen haistaa heitä.

”Heippa, Tarmo”, Millie kuiskasi. Tarmo oli haistelemassa isän lahkeita, mutta tunnisti selvästi nimensä. Sen kuullessaan pentu kääntyi katsomaan Millietä ja tassutteli hänen luokseen. Tarmon kuonossa oli hauskesti sekä pehmeää

turkkia että teräviä viiksikarvoja, eikä Millie voinut olla hihittämättä, kun se painoi kirsunsa hänen polveaan vasten.

”Se tykkää sinusta, Millie!” isä kuiskasi ja virnisti.

”Voinko silittää sitä?” Millie kysyi toiveikkaana Janeylta.

”Toki. Se on tosi kiltti. Anna sen vain haistaa kättäsi ja totutella ajatukseen ensin.”

Millie ojensi kättään Tarmon haisteltavaksi ja huomasi pidättävänsä hengitystään. Hän halusi niin kovin, että se pitäisi hänestä. Tarmo katsoi häntä, ja Mille näki, kuinka suuret ja tummat sen silmät olivat. Sillä oli sama toiveikas katse kuin nettisivujen kuvissa. Katse, joka sanoi: *Ota minut omaksi ja pidä minusta huolta, ole kiltti.* Tarmo katseli Millietä ja lipaisi isolla kirkkaanpinkillä

kielellään hänen sormiaan saaden hänet taas hihittämään.

”Olet niin ihana”, Millie kuiskasi Tarmolle.
”Haluaisitko olla meidän koira?”

Äiti ja isä alkoivat myös leperrellä Tarmolle ja näyttivät Millien pikkuveljelle Leolle, kuinka pennun päätä pajataan hellästi.

”Voisitte kokeilla vähän leikkiä”, Janey ehdotti. Hän veti esiin lelukorin ja tarjosi Leolle sieltä palloa. ”Tahdotko heitellä tätä Tarmon noudettavaksi?”

Leo nyökkäsi hymyillen leveästi ja heitti pallon suoraan ylöspäin niin, että se melkein osui isää päähän. Leo oli tosiaan vasta kolmevuotias, mutta silti Millie pyöritteli silmiään. Tarmoa ei kuitenkaan näyttänyt haittaavan. Se haukahti innoissaan – mikä sai Leon kiljaisemaan

ja peittämään korvansa –, hypähti palloa kohti ja melkein sotkeutui omiin tassuihinsa laskeutues-
saan sen päälle.

Äiti hörähti nauramaan, ja isä pudisti päätään.
”Ihan kuin Leo, kompastuu omiin jalkoihinsa!”

”En kompastu!” Leo sanoi ja
ravisti päätään kiukkuisesti.

”Et tietenkään”, äiti rauhoitteli. ”Kasvat vain niin nopeasti, ja niin tekee Tarmokin.”

He heittelivät palloa Tarmolle. Pentu melkein ymmärsi jo, että sen pitäisi antaa pallo takaisinkin, jotta sen voisi heittää uudelleen.

Silti Tarmoa piti suostutella siihen joka kerta. Jonkin ajan päästä se kuitenkin pudotti pallon äidin jalkojen juureen ja lysähti sen viereen hurrasti haukotellen.

”Väsytitte sen täysin”, Janey sanoi hymyillen. ”Se on vielä pieni, joten sillä riittää energiaa vain hetkeksi kerrallaan.”

Millie laskeutui polvilleen Tarmon viereen ja rapsutti sitä kevyesti ison, lupsahtelevan korvan takaa. Tarmo haukotteli uudelleen ja nojasi hänen jalkaansa vasten. Millie tunsi, kuinka Tarmo rentoutui, ja sen silmät painuivat puoliksi kiinni.

”Kuinka hieno poika”, äiti sanoi hymyillen. ”Ja niin kiltti!”

”Se tosiaan on tyytyväinen teidän kanssanne”, Janey sanoi rauhallisesti. ”Mutta luultavasti täysikasvuisena se on hyvin iso koira. Siinä on

saksanpaimenkoiraa ja jotain toista rotua, josta emme ole ihan varmoja.” Janey hymähti. ”Yksi vapaaehtoisistamme nimesi sen. Hänen mielestään se näyttää ihan Tarmolta.” Janey katsoi pohdiskelevasti äitiä ja isää ja etenkin Leoa, joka istui nyt isän sylissä ja tuijotti torkkuvaa pentukoiraa silmät suurina. ”On aina aika vaikea sanoa, kuinka iso koirasta kasvaa. Tarmo hylättiin aivan pienenä pentuna, emmekä tiedä sen vanhempien kokoa. Se näyttää teistä nyt varmasti vain pieneltä ja pörröiseltä, mutta oletteko varmoja, että pärjääte sekarotuisen saksanpaimenkoiran kanssa?”

Millie katsahti vanhempiaan huolestuneena. Tarmo oli niin söpö, ja vaikka se oli iso pen-
nuksi, se ei riehunut. Se oli itse asiassa rauhalli-
sempi kuin hän oli odottanut. Mutta Millie näki
kyllä, että sen tassut olivat valtavat, kuten myös